

Comentariu - Revedere

Codrule, codrutule,
Ce mai faci, dragutule,
Ca de cand nu ne-am vazut
Multa vreme au trecut
Si de cand ma-m departat,
Multa lume am imblat.
Ia, eu fac ce fac de mult,
Iarna viscolu-l ascult,
Crengile-mi rupandu-le,
Apele-astupand-le,
Troienind cararile
Si gonind cantarile;
Si mai fac ce fac demult,
Vara doina mi-o ascult,
Pe cararea spre izvor
Ca le-am dat-o tuturor,
Implandu-si cofeile,
Mi-o canta femeile.

Codrule cu rauri line
Vreme trece, vreme vine,
Tu din tanar precum esti
Tot mereu intineresti.
Ce mi-i vremea, cand de veacuri
Stelele-mi scanteiepe lacuri,

Ca de-i vremea rea sau buna,
Vantu-mi bate,frunza-mi suna;
Si de-i vremea buna, rea,
Mie-mi curge Dunarea.
Numai omu-i schimbator,
Pe pamant ratacitor,
Iar noi locului ne tinem,
Cum am fost asa ramanem:
Marea si cu raurile,
Lumea cu pustiurile,
Luna si cu soarele,
Codrul cu izvoarele.

Mihai Eminescu s-a nascut in anul 1850 si a murit in anul 1889.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

A fost si este, cel mai mare poet si scriitor roman, ultimul mare poet national. Eminescu este un romantic, un poet liric prin excelenta. Creatia sa reflecta nemarginita sete de cunoastere, aspiratia catre absolut.

Cele mai multe lucrari ale sale au fost inspirate din natura; natura fiind pentru Eminescu un loc atat de refugiu cat si de relexare. Aceasta tema, a naturii, o regasim si in poezia "Revedere" unde poetul pune accentul pe comuniunea omului cu natura.

Poezia are ritmul trohaic, masura de 7-8 silabe, si rima imperecheata. Putem observa in poezie un dialog imaginar cu un personaj de natura personificat.

Se disting doua planuri: unul al omului si unul al codrului. In planul uman, omul ii pune codrului o serie de intrebari, intrebari existentiale care l-au framantat toata viata; astfel poetul dorind sa reliefeze curiozitatea omului.

Planul personificat al codrului este alcatuit din raspunsurile acestuia la intrebarile nelinistite ale fiintei. Se poate constata o evolutie a sentimentelor poetului de la bucuria initiala a regasirii intimitatii cu natura, pana la amaraciunea finala a constatarii ca Universul se mentine etern, in timp ce omul este pieritor.

Trecerea timpului este, pentru om un fapt ireversibil, care lasa urmasi nedoriti, in schimb pentru codru nu poate fi decat un lucru bun; la acesta neobservandu-se trecerea anilor.

Adresarea in diminutive constituie o modalitate artistica a folclorului national. Chiar si epitetul afectiv "dragutule", care marcheaza reciprocitatea si gingasia afectiunii dintre poet si codru. Eminescu recunoaste cu regret ca relatia lui suflenteasca cu natura a fost intrerupta si ca greutatile vietii l-au indepartat temporar de universul natural.

Trecerea timpului pentru fiinta umana ajunge de nerecuperat. Codrul vorbeste asemanarilor unui batran intelept, a carui experienta multimilenara confera limbajului sau un ton sfatos si pilduitor.

Anotimpurile se repeta, existenta naturii ramane aceeaasi: "la eu fac ce fac de mult..." In timpul iernii padurea asculta resemnata vuietul "viscolului", care ii distruge podoabele vegetale, "rupand" crengile copacilor, inghetand apele, acoperind cu troiene cararile si "gonind" pasarile cantatoare. Viscolul se repeta in fiecare an, iar codrul, familirizat cu efectele acestuia, nu se mai teme de el.

In timpul verii, padurea reinvie si imbraca haina vegetalade o mare diversitate cromatica. Drumurile prin codru si, mai ales cele care duc spre izvoare sunt insufletite de cantecele femeilor. Codru este bucuros sa inregistreze prezenta umana cotidiana in mijlocul sau; este mandru ca fiecare "carare spre izvor" apartine tuturor.

In codru omul si-a gasit fie un adapost in vremuri grele, fie un loc in care poate privi natura ca e un

paradis terestru, in care dragostea dintre fiinte este ocrotita.

In finalul poemului, raspunsul codrului subliniaz aperaturea naturii si statornicia speciilor ei, in pofida curgerii eterne a timpului si a actiunii distructive a stihilor.

Pentru natura, notiunea de "vreme" nu exista, iar fenomenele telurice si astrale se repeta identic. Omul reprezinta o fiinta "ratacitoare", cautandu-si in permanenta locul ideal in care sa existe si sa se statorniceasca. Codrul nu este singur, el se integreaza intr-o pluritate a fenomenelor.

Partea finala a poemului consta intr-o ampla enumeratie a elementelor naturii, grupate intr-o ordine fireasca, ce reuneste spatiul terestru cu cel cosmic.

Poezia "Revedere" este o elegie.